

Kas yra kamertonas

Saulė Zujūtė

Trumpai:

Kamertonai – būtybės, kurios užtikrina visų Būtyje vykstančių procesų **dermę** su Absoliutaus Kūrėjo sąmonės ašimi, šalina energinius iškraipymus, kurie atsiranda dėl to, kad kuo labiau tolstama nuo pirmapradžio šaltinio į vis tankesnius Būties matmenis, tuo mažiau pirmapradžio visapusiškumo įmanom pranešti; dalis Kūrėjo sąmonės nebegali būti išreikšta ir Jis tampa ribotas. Kamertonai taip pat išjaučia **naujovių** sąskambius ir skleidžia tai į aplinką: priima įeinančias energijas savo magnetiniu kūnu ir išskirsto pagal vertybes ir naujas misijas kaip muzikai pagal melodijos harmonijų darną su atitinkama aplinka ar ateities tendencijomis.

Galima sakyti, kad tai – kosminės pareigybės įvardijimas, profesija. Kamertonu tampama kai būtybė iki tobulumo išugdo vieną kurią nors savybę, ir ši suskamba tokia gryna vibracija, kad tampa pavyzdžiu (etalonine vibracija) kitiems. Galima tapti ne tik vienos savybės kamertonu, bet ir dviejų, ir kelių (kiek tik sąmonė sugeba išugdyti savyje iki visiško grynumo).

Išsamiai:

Mūsų visata sudaryta iš atskirų planų. Aš skirstau į keturis lygmenis ir įvardiju juos taip:

- aukščiausias lygmuo – Monados pasaulis; čia pirminės sąmonės kibirkštys įgauna pirmąjį visatinį sąmonės reiškimosi kūną – monadą;
- Dvasios pasaulis (mintys, idėjos), kur sąmonės įgauna dvasios kūną; tikimybių pasaulis;
- Sielos pasaulis (jausmai, gyvybingumas) ir sielos kūnas; galimybių pasaulis;
- ir pats tankiausias, žemiausių vibracijų mūsų visatos lygmuo – Psichikos pasaulis bei jo tankiausias sluoksnis – fizinis planas. Čia sąmonė įgauna psichikos kūną ir fizinį kūną.

Monados pasaulis, kaip ir visi subtilieji mūsų visatos pasauliai, susideda iš sluoksnių. Aukščiausiam iš jų egzistuoja mūsų visatą subrandinusios ir pagimdžiusios sąmonės erdvė, arba pirminių gyvybės kibirkščių okeanas, kurio centre vibruoja Motinos Visatos sąmonės ašis. Žemiau gyvena pažangiausios, vyriausios šio pasaulio būtybės, taip pat ir Motinos ašies kamertonai. Vienas iš Monados pasaulio pojūčių, *Dermės* pojūtis, prižiūri sąmonės kanalo dermę su centrine sąmonės ašimi ir visatos vertybėmis. Labiausiai savyje išvystę šį pojūtį tampa kamertonais: bet kuriame visatos plane gyvenanti sąmonė iki tobulumo išugdo vieną kurią nors

savybę, ir ši suskamba tokia gryna vibracija, kad tampa pavyzdžiu (etalonine vibracija) kitiems. Tada tokia būtybė gali užsiimti kitos savybės tobulinimu ir tapti dvigubu (dviejų etaloninių savybių nešėja ar net trigubu kamertonu. Tai gali būti meilės, grožio išjautimo, dėkingumo, tvirtumo, valios ar bet kuri kita savybė.

Taigi, kamertonai užtikrina visų Būtyje vykstančių procesų dermę su Absoliutaus Kūrėjo sąmonės ašimi, o taip pat palaiko Motinos Visatos sąmonės virpesių harmoniją, kurią trikdo žemesniems pasauliams būdingi iškraipymai. Šiame aukštame Monados pasaulio lygmenyje egzistuoja tai, ką aš, žemiškais vaizdiniais, vadinu *Motinos Ašies šventykla* ir jos žyniais (kurie ir yra kamertonai). Šventykla egzistuoja pačiuose aukščiausiuose Monados pasaulio poplaniuose ir yra labiau sąmonės būseną, nei vieta. Ten patenka tik tie, kurių vientisumas koku nors vienu aspektu pasiekia visišką išbaigtumą ir sinchronizuojasi su Motinos Ašies virpesiu, tuomet jie kilsteli sąmoningumą iki šio lygmens ir geba tiesiogiai bendrauti su Motinos Ašies sąmone. Šiame lygmenyje neužtrunkama ilgai, nes jo vibracija yra per intensyvi čia nuolat gyventi. Žyniai ten irgi neužsibūna, tik trumpam atvyksta melstis, medituoti. Savo tyra sąmone jie realizuoja šventyklą savyje ir patys tampa Motinos Ašies šventykla. Kiekvienas žynys atstovauja kuriam nors vienam iki aukščiausio koncentracijos intensyvumo išvystytam principui. Žyniais tampama iš skirtingų Monados pasaulio regionų, ir netgi pavieniai pakankamai evoliucionavę žemesniųjų visatos pasaulių gyventojai geba pasiekti reikiamą koncentracijos laipsnį. Toks žynys tampa Motinos Ašies ambasadoriumi žemesniuose pasauliuose. Jo misija yra *koreguoti žemesniųjų visatos pasaulių virpesius pagal gyvos, nuolat kintančios ir nuolat evoliucionuojančios Motinos sąmonės Ašies vibracijos kamertoną*. Tokie žyniai – tarsi radijo stočių darbuotojai, kurie atitaiso nuo žemesniųjų planų erdvės ir laiko trikdžių išsikraipantį pagrindinį visatos toną – Motinos Ašies sąmonės dažnį.

Nukrypimų ir visatoje, ir Būtyje (užvisatėje) vyksta nuolat – dėl žemesniųjų pasaulių netobulumo ir save susiaurinusios involiucionuojančios sąmonės ribotumo, dėl trinties ir traukos dėsnų poveikio ypač žemesniuose lygmenyse. Dalį atstatomojo darbo atlieka Motinos Ašies šventyklos žyniai kamertonai, kurių apstu visuose Būties pasauliuose. Kitą dalį, atgyvenusias ir nebetinkamas formas, per daug nutolusias nuo Motinos ašies vibracijos, suskaido į pirmąją statybinę medžiagą terminatoriai (Monados pasaulio gyventojai, kurių paskirtis – naikinti pasenusias ar deformuotas sąmonės formas).

Tam tikri kamertonai-naujovių sąskambio išjautėjai Monados pasaulyje dirba su baltosiomis skylėmis (per kurias į mūsų visatą iš kitų visatų atiteka informacija, kaip kad per juodąsias skylas mūsų visatos informacija iškeliauja į kitas visatas). Šie kamertonai priima įeinančias energijas savo magnetiniu kūnu ir juo atpažįsta bei išskirsto pagal vertybes ir naujas

vertingas misijas kaip muzikai – pagal melodijos harmonijų darną su atitinkama aplinka ar ateities tendencijomis.

Psichikos pasaulio materija, ypač fiziniame plane, tiek sutankėja, kad jos gyventojų sąmonės nebepajėgia aprėpti tikimybių ir galimybių gausos, viską suskaido į linijinį pasaulio regėjimą ir pasaulį pažįsta per priešybes – gėris ir blogis, šviesa ir tamsa, gyvenimas ir mirtis, tiesa ir melas... Laikas tampa apribotas iki linijos. Dėl to Psichikos pasaulyje sąmonės gali išreikšti tik vieną tikimybę ar vieną galimybę vienu metu, būti tik vienoje vietoje ir viename laiko taške vienu metu. Atsiranda būtinybė nuolat rinktis iš begalinės galimybių pasiūlos ir kyla pavojus pamiršti savo pagrindinį veiklos tikslą, paskendus malonumuose. Todėl tenka nuolat tikrintis savo siekių ir norų atitikimą aukštesnei misijai bei vertybėms. **Dėl to Psichikos pasaulyje daug Motinos sąmonės kamertonų, kurie skleidžia Motinos sąmonės vibraciją ir skatina Psichikos pasaulio gyventojus atsiminti savo gyvenimo misiją.** Bet net ir vadovaudamiesi savo misija, kiekvienas Psichikos pasaulio individas modeliuoja regimybę tik pagal savo sąmonės galią suvokti Būties planus, todėl galima sakyti, kad Psichikos pasaulyje kiekvienas gyvena ne išoriniame, visiems bendrame Būties lauke, o *kiekvienas savo vidiniame pasaulyje* (vidinis pasaulis – tai sąmonės erdvė, kurioje ši kuria asmenines „visatas“; asmeninės saviraiškos vidinis laukas).

Atsakymai į klausimus, kilusius šia tema.

1) Kodėl žmonės tampa tam tikrų savybių kamertonais jeigu net neturi tokio tikslo ar siekio?

Visi esame skirtingi. Vieniems artimesnės vienokios vertybės, kitiems – kitokios. Kai kas turi talentą kurti muziką, kai kas jaučia pašaukimą mokyti vaikus mokykloje, projektuoti namus, tapti lenktynininku, aktoriumi ir t. t. Kuo aukštesnis sąmoningumas, tuo vientisiau per aibę gyvenimų būtybė ugdo tam tikras savo savybes – kad ir kuo būtų įsikūnijusi, kad ir ką veiktu, jai, sakysime, visur bus aktualu matyti Meilės apraiškas ir jas per save spinduliuoti. Tobulas meilės vibracijos skleidimo pavyzdys – Franciskas iš K. Antarovos romano „Du gyvenimai“. Franciskas – tai raudono (Meilės) spindulio valdovo Jėzaus artimas padėjėjas. Mums žinomas jo įsikūnijimas Žemėje – Šv. Pranciškus Asyžietis.

„Kai sesuo ir jaunuolis išėjo, Franciskas, švytėdamas savo veidu kaip spindulių pluoštu, perstatinėjo kambarį kai kuriuos daiktus, ir aš supratau, kad jis ruošia vietą neūžaugos lovelei. Žiūrėdamas į jį, aš vis labiau stebėjaisi. Dieve mano! Kokios tai buvo akys, kokie judesiai! Aš

jaučiau visu savo kūnu, kad Franciskas **ne kėdę pernešė į kitą vietą, o meldėsi**. Jis ne šiaip sau gyveno žemėje, atlikdamas pačius paprasčiausius darbus, o Dievą šlovino kiekvienu savo judesiu. Šypsena nedingdavo nuo jo veido, laimės gyventi šypsena. Jis pažvelgė į gulintį rūškaną valstietį, pamatė kaip jo skruostais staiga pradėjo tekėti ašaros, priėjo prie jo ir tokiu švelniu balsu pasakė jam keletą man nesuprantamų žodžių, kad mano širdis net apsalo.“

Kai skaičiau šią knygą pirmą kartą 1991 metais, man taip įstrigo, kaip Franciskas net kėdę perneša su pilnu savivokumu, su Meile, kad iki šiol tas epizodas taip ir liko kaip elgsenos etalonas (iki kurio man dar labai toli, nes dažnai su daiktais elgiuosi iš automatinės, buitinės sąmonės lygmens).

Kilnios savybės ugdomos savaime, savo kasdieniu gyvenimu, elgesiu, nuolatinu savivokumu (buvimu esamybėje) – va jį tai reikia stengtis išlaikyti ir tai labai sunku. O jau po to per tą mūsų savivokumą, kiek įmanoma labiau į jį įsižeminus, savaime reiškiasi mūsų kartinės savybės – juk pamatę kenčiantį žmogų neturime sau dirbtinai priminti, kad dabar reikia įjungti atjautą, tai spontaniškai kyla iš mūsų kaip galingas energinis srautas. Dar viena ištrauka iš „Dviejų gyvenimų“ apie einančiuosius Meilės spindulio keliu:

„Bet dar reikia papasakoti tau apie patį spindulį. Jame nėra jokių apribojimų ar užtvarų, jokių sąlygų ieškantiems kelio į šį didingą milžinišką bokštą. Mylėk – ir tu rasi kelią pas šio bokšto Valdovą. Žmogus gali nieko nežinoti apie Dievą. Jis gali būti nemokša savo laikmečio sąlyginės kultūros prasme, bet jo širdis gali būti kupina tyros meilės, ir jo spinduliuojamos vibracijos pagal elementarų traukos dėsnį pritrauks jį čia. Šio Valdovo vardas – Jėzus...“

Vienos savybės mums labiau būdingos, jas jaučiame iš vidaus kylant lyg nesuvaldomą įsakymą elgtis taip, o ne kitaip. Tačiau kai kurios kitos labai gražios, kilnios savybės, mumyse yra latentiškos (nes visų neįmanoma patirti vienu metu). Pavyzdžiui, jei žmogaus stiprioji savybė yra meilė, jis galbūt yra silpniau organizuotas ar prasčiau jaučia laiko tėkmę, susimaišo dienose, pamiršta, ką kalbėjosi ar ką tarėsi. Arba nebus mėgėjas gaminti skanūs patiekalus, neturės gero balso, nesidomės technika ir mokslo naujovėmis... Jei žmoguje aktyviai reiškiasi kūrybos vibracija, jis gali užmiršti viską ir visus, būti nekantrus, gal net grubus su aplinkiniais, nes jam egzistuoja tik jo vizija, jo kūrinys, jo sąmonė karščiuoja kūrybiniu impulsu ir prieš visus kitus gyvenimo reikalus ar santykius teikia pirmenybę kuo darniau išgimdyti Naujovę. Vienos savybės ugdymas tam tikra prasme kaip lazerio spindulys, susitelkimas, koncentracija į tai, kas mus gyvenime atrodo svarbiausia – tai vadiname asmeninėmis vertybėmis. Asmeninės vertybės kyla iš monados sąmonės lygmens ir mums yra tarsi įsakymas, mes dažnai net negalime paaiškinti protu, kodėl kažkurie dalykai mums atrodo gyvybiškai svarbūs, o kiti –

mažiau svarbūs. Tai – mūsų prigimties dalis, mūsų sąmonės savitumas. Jis yra. Jo nereikia kurti. Jį galima tik puoselėti, ir vieną dieną tas savitumas, ta savybė sugebės per mūsų sąmonės kanalą reikštis taip intensyviai, kad tarsis garso banga sprogs aplink ir ji „užgims“ į savo kosminį išbaigtumą, taps etaloniniu virpesiu.

Kai kurie spinduliai (savybės) tarpusavyje bendradarbiauja artimiau, kaip kad Harmonija ir Taktas, Galia ir Išmintis, Meilė ir Grožis. Bendradarbiauja, žinoma, visos savybės, nes visos jos yra Kūrėjo aspektai.

2) Kaip žmogui išlaikyti tą kamertono dažnį, ar jam reikia nuolatos atlikti kokias nors tikslingas praktikas?

Pakartosiu: mano požiūriu, svarbu ugdyti savivokumą (sąmoningą buvimą esamybėje), kilniu elgesiu, pozityvia mąstysena ir elgsena kelti savo sąmonės vibracinį dažnį, o visa kita – tai priedas, sąmoningos gyvensenos pasekmė.

3) Kaip tai praktiškai naudoti realiame gyvenime, kad duotų maksimalią naudą pačiam žmogui ir visai aplinkai?

Kuo sąmoningesnė būtybė, tuo daugiau įvairių gebėjimų atsiveria ir tuo sunkiau tampa pasirinkti vieną veiklos kryptį, nes jei žmogus sugeba ir tobulai dainuoti, ir tapyti, ir gaminti skanūs patiekalus, mėgsta greitai mėgti ar gabus žaisti futbolą – ką pasirinkti? Kurią savo pusę ugdyti – ar tapti profesionaliu sportininku, ar operos dainininku, ar pianistu? Juk kiekvienai šių sričių reikia atsiduoti pilnai, praktikuojantis po daug valandų per dieną. Daug talentų iš pradžių blaško. Tenka dėmesingai įsiklausyti į savo aukštesniąją sąmonę, monados lygmenį, ir pajusti, kas šį įsikūnijimą yra tikslingiausia. O **kamertoninės savybės reikšis per bet kurią mūsų pasirinkimą, nes jos yra mūsų kosminio „charakterio“ spalvos.** Todėl sakyčiau, ramiai veikite savo gyvenime tai, ką jau darote, kuo jau užsiimate. **Kamertoninis mūsų sąmonės skambesys – tai būdas, kuriuo mes atliekame bet kurią pasirinktą savo gyvenimo veiklą.**

Visa kas Būtyje vibruoja, skleidžia savo sąmonės virpesius. Kokio lygio sąmonė, tokio intensyvumo ir poveikio aplinkai jos virpesiai. Ta prasme – mes visi veikiame vieni kitus ir dirbame Darbą. Tiesą sakant, sąmonės virpesių sklidimas į aplinką – daug svarbesnė veikla nei dauguma mano. Ne veltui daoizmas praktikuoja neveikimą (veikimą neveikimu), tai yra akcentuoja sąmonės *buvimą*, o ne *darymo* (išorinių veiksmų atlikimo) pirmenybę. Buvimas tai egzistencijos sfera, o veikimas – tai sferai suteikiamas atspalvis, individualumas, saviraiška. Tai

reiškia būti aukšta sąmone, kuri savo virpesiais daro poveikį aplinkai (kaip kamertonas, kaip Kūrėjo sąmonės aspektas), ir rasti sau įdomios, prasmingos veiklos pagal savo interesus.

„Kaip savo knygoje „Galia ir jėga“ rašo Dr. Davidas Hawkinsas, „vienas individas ties 700-uoju lygmeniu atsveria 70 milijonų individų žemiau 200-ojo lygmens“, o „vienintelis 1000 ribą pasiekęs šventasis gali visiškai neutralizuoti kolektyvinį žmonijos negatyvumą“. Dr. D. Hawkinsas yra sukūręs kineziologija (raumenų refleksų testavimu) paremtą logaritminę sąmonės lygių kalibravimo sistemą, pagal kurią žemiausias sąmonės lygis, artėjantis į 0 (fizinį susinaikinimą) – gėdos jausmas, o aukščiausias fiziniame kūne pasiekiamas vibracinis lygis – 1000, nušvitusi grynoji sąmonė (tai, autorius teigimu, pasiekė didžiosios būtybės Jėzus Kristus, Buda, Krišna, Zoroastras ir pan.). Aukščiau šio lygio fiziniame plane pasiekti neįmanoma, nes energijų intensyvumo neatlaiko mūsų kūnų protoplazma ir nervų sistema. Šie Hawkinso minimi aukšto sąmoningumo individai **negatyvą neutraluoja ne aktyviai aiškindami žmonėms, kaip šiems gyventi, o savo sąmonės vibracijų poveikiu**. Tik, aišku, visko turi būti su saiku.“ (ištrauka iš mano knygos „Vadovas po Būties pasaulius, 2 knyga“).

Taigi, veikite tai, į ką linksta jūsų sąmonė, tik atminkite, kad vien savo buvimu jau dirbate didelį Darbą, atliekate kosminį alcheminį Didįjį Darymą. Tą žmonės dažnai ignoruoja, jaučia diskomfortą: „Man jau keturiasdešimt, o dar nieko prasmingo nenuveikiau.“ Jūsų pirminė prasmė ta, kad tuos keturiasdešimt metų į aplinką skleidėte savo sąmonės vibracijas. Visada yra žemesnių už mus sąmonių, kurioms tai – didelė pagalba jų sąmonėjimo keliui, nors to ir nematome. Manau, kad yra svarbu skirti laiko būti su savimi, savo vidiniam pasauliui, savo sąmonės kanalui, saviugdai, ramiam įsiklausymui į savo fizinio kūno poreikius. Susidraugauti su savimi ir šiam draugui būtinai rasti laiko kasdien. Ir mėgautis buvimu. Tiesiog buvimu esamybėje.

Kamertonus, kaip jais tampama, su kokiais iššūkiais jie susiduria, suabejoję savo savęs verte, rašau romane „**Visatos Giesmė**“. Gyvi pavyzdžiai padeda geriau suvokti temą. Toliau – ilga ištrauka. Veiksmas vyksta dvasios pasaulyje, tačiau procesų esmė išlieka aktuali visiems visatos lygmenims.

Trumpa priešistorė. Pikas pasiekia kamertono lygio su dėkingumo savybe, tačiau jį į minties dvikovą iššaukia valios kamertonė Laja, kuri nesuvokia tokios „silpnos“ savybės kaip dėkingumas vertės. Laja laimi, Pikas nusivilia, praranda tikėjimą savo atstovaujamos savybės prasme ir nusprendžia išnykti Nebūtyje. Piko globėja Ida išbara Lają: „Kaip drįsai sumenkinti kitą būtybę ir atimti iš jos tikėjimą savimi! Tu neverta būti Kūrėjo kamertonu! Bent jau mūsų

pasaulyje **šis garbingas statusas įpareigoja gerbti visas sąmones ir jų kelią, o ne vien skleisti savo pasirinktą dieviškąją vibraciją.** Jūsų Kūrėjas man suteikė teisę įsikišti, todėl dabar tau, karingoji savimyla, pareiškiu – aš anuluoju tavo kamertono statusą ir tu jo neatgausi tol, kol tavo naująją kamertoninę savybę netaps *pagarba gyvybei ir sąmonei*. Taip pat anuluoju visas tavo minties galias, nes esi jų neverta. Jos tau grįš tik tuomet, kai Pikas ras tau už ką padėkoti, ir, manau, tau su tokiu charakteriu teks gerokai pasistengti, kad tai įvyktų.“ (Kaip matote, savąją kamertono savybę galima ir prarasti, praradus sąmonės kilnumą; tačiau lygiai taip pat ją galima susigrąžinti tą kilnumą vėl praktikuojant.)

Ida paaiškina ir Pikui jo klydimą: „Vienas iš kertinių Motinos visatos principų yra *pagarba gyvybei ir sąmonei*. Kitas principas yra *įsipareigojimas sąmonėti ir padėti bręsti kitiems*. Jeigu Laja yra mažiau moraliai išsivysčiusi būtybė, **tu turi ne nusivilti susidūręs su jos grubia jėga, o kantriai ugdyti tas savo savybes, kurios tau padėtų atsilaikyti prieš tokius kaip ji.** Be to, **dvikovos metu susietas su ja karmiškai, tu dabar esi atsakingas ir už jos sąmonėjimą.**“

Ida abu varžovus patalpina į uždarą sferą, kurioje jie bus tol, kol abu išvystys savyje naujas savybes iki kamertono / etaloninės vibracijos lygmens:

„Laja ir Pikas ilgai stūksojo kaip dvi nuošalios uolos, nutolusios viena nuo kitos per patį didžiausią atstumą ankštoje sferoje. Abu viduje koneveikė Idą ir vienas kitą, tačiau apsimetė, kad vienas kito nepastebi. Visgi laikas bėgo ir vis labiau tapo aišku, kad jeigu jie neieškos išeities, taip ir liks čia pasmerkti skendėti neapykantoje, priešiškume ir nusivilyme.

Laja buvo pakankamai nuovoki, kad suvoktų, jog ši situacija susidarė dėl jos kaltės. Nenoromis pasijuto atsakinga už save ir už Pika, nes iš šio sentimentalus padaro nesitikėjo nei pagalbos, nei vertingų sprendimų. Suprato ir dar vieną neišvengiamą tiesą – būtent jai teks žengti pirmą žingsnį susitaikant, o tam reikės atlikti patį nemaloniausią veiksma – atsiprašyti. Ilgai kaupėsi ir įtikinėjo save, kad kitos išeities nėra, tačiau matydama, kad Pikas net nesiruošia ko nors griebtis, Laja pasiryžo. Atsisuko į Piko pusę, žengtelėjo artyn ir nuoširdžiu balsu, kokio negalėjai tikėtis iš šios išdiduolės, tarė:

– Pikai man labai gaila, kad pasielgiau negarbingai, išprovokuodama tave dvikovai. Tavo kamertoninė savybė nėra silpnesnė už mano. Tu nebuvai mokyta kautis, ir mūsų padėtis buvo nelygi. Kova su netreniruotu priešininku man neteikia garbės. Atsiprašu, kad tave išprovokavau ir džiaugiausi negarbinga pergale.

Piką paveikė jos žodžiai. Nors tebebuvo piktas ant Lajos, jo auklėjimas reikalavo atsakyti į nuoširdžius žodžius ir nenoromis pasisukęs į Lajos pusę jis tyliai sumurmėjo:

– Aš tau atleidžiu. Pats kaltas, kad leidausi įpainiojamas į agresijos pinkles. Gala mus mokė, kad mes visada turime išlikti savimi ir vengti situacijų, kuriose prarastume savitvardą ir nepriekaištingumą. O aš pasikarščiačiau ir pasidaviau priešiško jausmui.

Laja vos susiturėjo nepasišaipiusi iš jo savikritiškumo. Laiku priminė sau, kad jie turi sukurti laikiną sąjungą, jei nori išsivaduoti iš kalėjimo. Todėl suturėjo kandžius žodžius ir atsakė stengdamasi ir toliau būti nuoširdi:

– Tu esi iš kitokių tradicijų bendruomenės nei aš. Nesu keliavusi po kitas bendruomenes ir kol nepatekau į kamertonų mokyklą, nežinojau, kad mūsų pasaulio gyventojai skirtingi. Ida sakė, kad man reikia išmokti gerbti visas sąmones ir visus kelius, kuriais jos auga. Manau, būtent nuo šios savybės dabar ir pradėsiu. Gal gali man papasakoti apie savo bendruomenę? Pažadu klausytis atviru protu ir būti pagarbi.

Ir vėl Piko vidinė kultūra neleido jam pasipriešinti mandagiam prašymui. Kad ir kaip Laja elgėsi anksčiau, jos dabartinis elgesys buvo pagarbus, o tokiam atsakyti priešiška Piko bendruomenėje nebuvo leidžiama. Jis nenoromis ėmė pasakoti apie savo ankstesnį gyvenimą, išmintingąją Galą, Ėdrūnus, Stebėtojus, Idos atsiradimą ir Ėdrūnų praturtinimą monadomis... Laja klausėsi taip dėmesingai, kad nuo bendrų faktų Pikas nejučiomis perėjo prie savo svajonių, atskleidė troškimą tapti Stebėtoju, po to – džiaugsmingą norą tapti kamertonu, o po to, įsijautęs, užsimiršęs, su kuo kalbasi, išliejo ir sielvartą po praloštos dvikovos...

– Tu ryžaisi nerti į nebūtį, – sužavėta tarė Laja. – Nebijojai išnykti? Koks tai jausmas?

– Tiesiog išnyksti ir tiek. Nieko nejauti, nieko negalvoji, ramu, tylu... – Pikas giliai atsiduso. – Na, ne visai tylu. Kažkur giliai visą tą laiką, kol *nebuva*, kirbėjo viena įkyri, nemaloni mintis: ne viską padariau, turiu grįžti atgal. Kai Ida mane pargražino, ji taip ir pasakė: tu gavai iš Kūrėjo misiją ir tavo tikslas yra ją įgyvendinti. Matyt, iki tol ir nebūsiu ramus. Tik nelabai suprantu, kokia mano misija. Tapti kamertonu? Nebenoriu. Nebenoriu būti dėkingas niekam ir dėl nieko. Kvaila visiems už viską dėkoti...

– Nesakyk taip! – susirūpino Laja.

Ji išsigando, kad Pikas, praradęs pasitikėjimą savimi, gali likti nusivylęs ir ji niekada neatgaus minties galios, nes jis niekada jai už nieką nepadėkos. O už ką galėtų? Nebent už tai, kad ji sugebėtų jam gražinti gyvenimo džiaugsmą. Bet kaip? Lajos galva, nors ir praradusi

minties galią, intensyviai dirbo. Būtina su Piku susidraugauti, nors ir koks jis jai keistas ir neįprastas, nusprendė ji. Draugui dėkoti lengviau nei priešui.

– Ar galėčiau tau papasakoti apie save? – paklausė ji Piko. – Noriu tau pasiaiškinti dėl savo elgesio. Jei suvoksi, kad mūsų bendruomenėje kitokios vertybės, gal nepyksti ant manęs?

– Aš nepykstu ant tavęs, – ramiai atsakė Pikas. – *Jau* nepykstu. Ir mielai išklausysiu apie tavo bendruomenę. Vis vien neturime ką veikti ir dar ilgai čia leisime laiką vienudu.

Dabar jau Laja jam atvirai išdėstė savo gyvenimą. Jų bendruomenėje buvo vertinamas tvirtumas, stoviškumas, santūrumas ir griežtumas. Tačiau tai taip pat buvo ir garbingi, teisingi minties kovotojai. Jie gerbė sąžiningą priešininką ir mokėjo pripažinti pralaimėjimą, atkakliai tobulėti ir siekti pergalės. Laja nepabijojė prisipažinti, kad kamertone sutiko tapti tik dėl aukšto statuso, nesusimąstydama apie šiam lygiui privalomas dorybes.

– Tai ir gerai, kad Ida anuliavo mano kamertono savybę, nes nesu verta jos skleisti, – liūdnai baigė ji.

– Aš taip nemanau, – paprieštaravo Pikas.

Jame prabuvo teisingumo jausmas.

– Tavo minties galia iš tikrųjų buvo tobula ir man gaila, kad jos netekai. Iš Stebėtojų esu girdėjęs, kad tvirta, vientisa asmenybė yra pajėgi išreikšti ne vieną, o dvi ar net kelias Kūrėjo savybes. Dėgas sakėsi pažinojęs vieną kamertoną, kuris per savo ilgą gyvenimą išstobulino net penkias Kūrėjo savybes ir buvo penkiakartis kamertonas. Kol mes čia esame uždaryti, tu gali lavinti kitą savo stiprią savybę. Kas tai būtų? Gal sąžiningumas? Tu sugebėjai atvirai pripažinti savo kaltę ir atsiprašyti...

– Jeigu ką ir norėčiau išvystyti iki tobulumo, tai pagarbą visoms sąmonėms ir gyvybei, kaip man nurodė Ida, – mažliai tarė Laja. – Juk dėl šios savybės stokos mes abu čia, tai turbūt būtų teisingiausia man ja užsiimti. Noriu suvokti, kas tai ir kaip įmanoma gerbti tuos, kurių nesupranti.

– Manau, pagarba visoms sąmonėms ateina su žiniomis apie būtį ir jos įvairovės suvokimu, – svarstė Pikas. – Kai mokiausi pas Stebėtojus, sužinojau tiek daug keistenybių apie mūsų pasaulį ir kitus pasaulius, kad galiu pripažinti skirtingumą gausą. Ak, kaip tada džiaugiausi gyvenimu... Kaip nuostabu man viskas rodė ir kaip norėjosi pažinti dar ir dar daugiau... O dabar... Liko pareiga gyventi, suvokti savo misiją, ją atlikti, tačiau visa tai man tik prievolė, prievarta... Tai manęs nebedžiugina... – ir Pikas vėl sunkiai atsiduso.

Lajai nejučia jo pagailo. Ją dar labiau ėmė graužti kaltės jausmas. Juk per ją ši jautri būtybė prarado jai svarbų pojūtį – gyvenimo džiaugsmą.

– Žinai ką, tu kaip ir aš gali nuspręsti lavinti šią savo savybę iki tobulumo ir tapti dvigubu kamertonu, – energingai pareiškė ji Pikui. – Jei ją turėjai, ji niekur nedingo, tik paniro gilyn į tavo sąmonę ir gali vėl iš ten būti iškelta į paviršių.

Pikas norėjo atmesti šį pasiūlymą, tačiau prisiminė, kad Ida jam nurodė ugdyti pagarbą kitai sąmonei ir skirti laiko asmeniniam tobulėjimui bei Lajos dvasiniam brendimui. Ir kad jie abu iš čia neišeis tol, kol nepasistūmės su šiomis užduotimis į priekį. Pagaliau šis Idos nurodymas pasiekė jo sąmonę ir jis, kaip ir Laja, ėmė mąstyti, kaip išsilaisvinti. Atrodo, Laja jau pasirinko teisingą kelią – mėgina su juo susidraugauti ir ieško bendrų sąlyčio taškų, kad drauge, padėdami vienas kitam, įgytų naujų savybių. Dabar jo eilė žengti kitą žingsnį.

– Galima pabandyti, – sutiko jis. – Tik neįsivaizduoju, kaip savyje ugdyti savybę, kurios nejaučiu. Kai Ida padėjo ugdyti dėkingumą, buvau jo kupinas, ir ji tik mokė jį vis raiškiau perteikti kitiems. O kaip man skleisti gyvenimo džiaugsmą, kurio nejaučiu?

– Pamėginkime rasti, kas tave šią akimirką džiugina, – pasiūlė Laja, susidomėjusi galimybe tapti būsimo kamertono mokytoja. Šiek tiek pamokų šia tema ji jau buvo spėjusi išklaudyti kamertonų mokykloje, tad pasinaudojo savo žiniomis. – Kad ir menkiausia smulkmena. Na?

Pikas abejodamas apsidairė aplink. Tuščia nyki plynė anapus sferos, nė gyvos dvasios. O šiapus – tik ši kažkodėl jo ugdymu staiga susidomėjusi varžovė. Priešė, kuri rūpinasi jo sąmonėjimu. Tai jį prajukino. Jo linksmas būdas prasiveržė pro nuoskaudos sužadintą niūrumą.

– Na ir išradingas tas gyvenimas, – šypsodamasis tarė Pikas Lajai. – Sugeba taip išversti įvykius į kitą pusę, kad net pikčiausias priešas gali tapti artimiausiu draugu, kai nelieka kito pasirinkimo.

– Ir tai tave džiugina? – dalykiškai, kaip per pamoką, pasitikslino Laja, o viduje ir pati pajuto džiugesį, kad Pikas, tegul ir juokais, ją pavadino artima drauge. Gal Idos užduotis sulaukti iš Piko nuoširdžios padėkos visgi nėra neįgyvendinama?

– Na, sakysime, taip, – sutiko Pikas, – nes daugiau nieko džiugaus neižvelgiu.

– Tuomet susitelk į šią mintį ir pamedituok apie gyvenimo žaismingumą, – pasiūlė Laja, kaip tai būtų daręs kamertonų mokyklos mokytojas.

– Galima, – sutiko Pikas, nes kitos išeities vis vien nebuvo. – Į tai, kaip žaismingai mus su tavimi privertė siekti naujo kamertono lygmens ir net nepaliko galimybės niurnėti dėl mūsų nuomonės nepaisymo. O tu į ką medituosi?

– Žadėjau išstbulinti pagarbos savybę. Pradėsiu nuo pagarbos tau, nes mūsų uždaroje sferoje nelabai yra ką daugiau gerbti, – pajuokavo Laja ir abu nusijuokė.

Jų santykiai sušilo, ir apsisprendę padėti vienas kitam, abu paniro į savo meditaciją. Taip ir leido laiką: pamedituodavo, pasidalydavo savo išgyvenimais ir potyriais, pasvarstydavo, kuo dar galėtų džiaugtis Pikas ir ką dar galėtų gerbti Laja. Laikas slinko lėtai, tačiau jie ir neskubino vienas kito. Nebeliko konkuravimo, kuriam pasiseks greičiau, nes abu žinojo, kad iš čia išeis tik kartu. Ir vienos tokios meditacijos metu abu kartu ėmė skambėti.

– Pikai, mums pavyko! – apstulbusi sušuko Laja. – Mes vėl kamertonai ir galėsime grįžti į šventyklą mokytis toliau!

– O Laja, kaip aš tau dėkingas už tai, kad padėjai man ne tik susigrąžinti pasitikėjimą savimi, bet ir pasiekti naują lygmenį, apie kurį nė svajoti negalėjau! – užmiršęs, kad žadėjo niekada gyvenime daugiau niekam nedėkoti, nuoširdžiai pareiškė jai Pikas.

Nuo šio prisilietimo juos gaubusi sfera suvirpo ir išnyko...“

Kaip matote, kamertonu galima tapti net ir be dvasinio tikslo, kaip Laja: „dėl aukšto statuso, nesusimąstydama apie šiam lygiui privalomas dorybes“. Visgi toks kamertonas anksčiau ar vėliau neatlaikys ir „subirs“, kas ir įvyko Lajos atveju. Iš kitos pusės, Piko nepasitikėjimas savimi irgi tapo kliūtimi vientisumui. Tad sakyčiau, tapti kamertonu neturėtų būti tikslas ar siekiamybė. Kaip sako budistai, daoistai, visi norai, net noras nušvisti, riboja ir kyla iš ego. Tikslas yra sąmonėti, spinduliuoti aplinkai savo sąmonės vibracijas, būti esamybėje, užsiimti savo širdžiai, polinkiams artima veikla ir bendradarbiauti su žmonėmis, su subtiliuju planų būtybėmis, kartu kurti palankią Realybę.